

Zingem, 11 april 2011

Zes

Liefste dochter,

De wereld weet nu dat jij er bent. Niet alleen verdeelden we trots je geboortekaartje, maar met deze reeks brieven werden ook anderen op de hoogte gebracht van je aanwezigheid op deze bol aarde. En zo kwam het dat waar ik ging spreken, ik bij de aanvang van mijn lezing felicitaties mocht ontvangen over jouw geboorte. Nog geen zestig dagen oud en je hebt al een invloed op mijn agenda en mijn omgeving. Ik verwees tijdens mijn recente lezingen trouwens naar mijn hernieuwde ervaring als vader met baby. Je bent nu al een bron van inspiratie. Zo kwam het dat na afloop van een voorstelling, een deelnemer op me afkwam en me inlichtte dat er in Australië een dame is die een studie gemaakt heeft over het gehuil van baby's. Ze heeft vastgesteld dat er zes soorten gehuil zijn waarmee jij blijkbaar met mij wilt communiceren. Nu heb ik altijd al een gezonde argwaan gehad voor cijfers en getallen – het leven is immers geen getal zoals Toon Hermans zou zeggen - en dus ook nu. Waarom zes? Een beetje meer zorgvuldige studie had wellicht kunnen eindigen op vier of vijf? Of zeker en vast maximaal zeven. Want dat is het aantal woorden dat wij, volgens de marketingwetenschap, kunnen onthouden. Zes soorten gehuil zal dus wellicht ingefluisterd zijn door een gezond commercieel inzicht. Want via wat gegoogle kon ik al leren dat de dame in kwestie bij Oprah op de bank mocht met haar studie. Het zal de gemiddelde doctorandus niet overkomen. Ik ben de betrokken deelnemer evenwel dankbaar voor zijn informatie want ik had me nog niet afgevraagd of iemand inderdaad al eens had nagedacht over dat gehuil. Een gehuil, dat vertel ik er graag bij, dat jij slechts zeer zorgvuldig verspreidt en quasi nooit tussen middernacht en zes uur 's ochtends. Wat wil een mens nog meer?

Zes boodschappen heb jij dus in de mouw van je roze pyjama verborgen. Waarop ik me meteen afvroeg wat er zou gebeuren als ik zou vaststellen dat je er maar vijf beheerst? Of dat jij toch, je bent immers MIJN dochter, een zevende unieke schreeuw had bedacht. Op zich redelijk zinloos, want als ze uniek is, zal niemand me kunnen vertellen wat ze betekent, maar toch, zeven is toch al weer meer dan die zes bij de burens. En dat telt natuurlijk ook. Maar vijf, dat zou pas een drama zijn. Bestaan er baby-bijles-coaches?

Zes dus. En daarmee is het eerste getal dat een leidraad moet worden in je leven reeds bepaald. Vele zullen nog volgen en met alle ben ik het oneens. Rapporten, scores, punten, ik verfoei ze vandaag nog meer dan toen ik zelf moest scoren. Zo ook met die schitterende curves waarlangs elke baby moet worden geplot volgens onze officiële baby-meet- en weegbureaus. Een meetfout van vorige week heeft trouwens jouw mooie vloeiende groeilijn verstoord, want deze week ben je twee centimeter korter dan de week ervoor. Die tabellen en die curves. Ze mogen dan wel de kindersterfte in Europa omlaag hebben gehaald, het bijproduct van deze meetwoede wordt zelden gemeld: overgestresseerde ouders die zich nu reeds zorgen maken over de toelatingsproef van hun

Jenny van

baby's aan de universiteit, kinderen waarvan hun creativiteit reeds bij de dagmoeder, de crèche en later de peuterschool met behulp van rapporten en metingen, zal vernield worden. Zoals velen geloof ik dat we allemaal creatief worden geboren, maar dat ons opvoedingsmodel de creativiteit langzaam maar zeer doeltreffend verdelt. We staan dan al wel stil bij ons eenzijdig vormingsmodel voor onze kinderen en doen pogingen om het te verbeteren, maar ik treed Sir Ken Robinson in alle toonaarden bij dat je een gloeilamp niet moet proberen te verbeteren door hem minder energie te laten verbruiken, je moet een nieuwe oplossing voor licht ontwikkelen. Ons vormingsmodel is niet duurzaam, is niet goed voor onze planeet, is zeker niet goed voor onze kinderen. Er is nood aan iets revolutionairs nieuws, zoals de LED de gloeilamp moet vervangen.

Ik herhaal graag het citaat van William Butler Yeats uit zijn gedicht Tread Softly (vertaald):

*Als ik hemels geborduurde kleren had,
doorweven met gouden en zilveren licht,
het blauwe en het schemerige,
en het donkere kleed
Van nacht en licht en het halflicht,
ik zou de kleren onder je voeten spreiden.
Maar ik ben arm en heb enkel mijn dromen;
ik heb mijn dromen onder je voeten gespreid,
stap zacht, want je stapt op mijn dromen*

Overal, elke dag spreiden kinderen hun dromen onder onze voeten. We moeten zacht stappen.

Ik hoop dat we, tegen de tijd dat jij naar school gaat, een nieuw model hebben gevonden. Ik vrees er weliswaar toch wel voor.

Veel liefs

Je vader